

IV. 1. Din istoria Bisericii ortodoxe române din Pecica

Cuprins

Din istoria Bisericii ortodoxe române din Pecica	140
Anexă - lista preoților ortodocși între anii 1779 - 2007.	149

IV. 1. Din istoria Bisericii ortodoxe române din Pecica¹

Consemnările ce urmează se bazează pe materialul găsit în biblioteca bisericii: *Monografia comunei Pecica* scrisă de învățătorul Petre Ugliș

Delapecica, la care se adaugă redactarea preotului Nicolae Ardelean din începuturile celor patru parohii ortodoxe române până la anul 1968.

Viața bisericească creștină a acestei așezări începe, desigur, odată cu existența celor mai vechi locuitori, românii. Prin secolul al VII-lea și al VIII-lea întreaga regiune cuprinsă între Tisa și Carpați era locuită de creștini, vlahi, și de puțini slavi, cu preoțimea lor aparținând de Patriarhatul Constantinopolului, având în “Cetatea Mureșană” (Cenadul de azi) episcop ortodox până aproape de mijlocul secolului al XI-lea. Tradiția spune că în părțile noastre erau trimiși misionari, călugări de la Constantinopol și Vidin, care întemeiau biserici și

mănăstiri, între care și biserica din Pecica, printre cele dintâi, precum și două mănăstiri, una ținând de satul “Popin” (satul popilor), zidită la răsărit de sat. Biserica a fost construită din lemn, dincolo de digul Mureșului la circa 10

¹ Autor: Preot Paroh Iconom Stavrofor Mihai Ineoan

m, având un șanț larg de 2m de jur împrejur pentru a nu fi inundată. Locașul Sfânt a fost înjghebat pentru grănicerii sârbi care apărau granița împotriva turcilor.

Preotul Mihai Ineoan, pentru a se convinge de spusele credinciosului Gheorghe Țigu din Pecica nr. 38, în vârstă de 88 de ani, s-a deplasat împreună cu el la fața locului, în anul 2003. Credinciosul Gh. Țigu a mărturisit că în copilăria sa a văzut lăcașul dărăpănat. După tradiție, locul acela a fost numit "La Bisericuța". A doua mănăstire a fost zidită la apus de comună, în fostul sătuleț Gheduș, locul fiind numit "Biserica pustie". Ruinele au rămas până în zilele noastre în albia Mureșului, putându-se observa numai în vreme de secetă când scade râul. Biserica a fost ridicată de voievodul român Ohtum, în jurul anului 1 000, pe moșia sa.

Se crede că cele două mănăstiri din apusul și răsăritul comunei noastre erau ortodoxe, ca și cele din stânga Mureșului Hodoș-Bodrog și Bezdin, care aparțineau sârbilor.

În jurul anului 1 000, Pecica își avea biserica ortodoxă, fapt dovedit într-o diplomă a regelui Ștefan I al Ungariei, care a încreștinat pe unguri.

Din biserica ortodoxă au fost scoși românii în 1330, întâia oară, apoi, a doua oară, în anul 1753, de către catolici. În anul 1633, în această biserică a fost ales Episcopul Ineului: Longinus, provenit din neamul Brâncovenilor.

Toate cronicile străine amintesc despre colonizarea, părăsirea comunei și a doua colonizare a ungarilor în Pecica. Se spune că stabilitatea în această zonă mănoasă era a sârbilor, a slovacilor și a românilor înainte de venirea ungarilor.

O mărturie orală, culeasă din gura bătrânului Vichentie Ciorogariu, în vârstă de 93 de ani (rudă a Episcopului de Oradea, Roman Ciorogariu, originar din Pecica), spune că, pe lângă românii băștinași, au mai venit în decursul vremii alți români, parte din Banat, și s-au așezat în partea de sud-est a comunei Pecica, parte care și astăzi poartă denumirea de "Deheleni". Alții au venit din diferite părți ale Transilvaniei (Șicula, Hălmagiu - jud. Arad, Tămajda, Chevereș etc. - jud. Bihor), așezându-se în partea de sud-vest, care poartă denumirea de "Ardeleni". Câțiva au venit din părțile nord-estice, din apropierea rutenilor, și cartierul se numește "Ruși".

Datele istorice ne confirmă că localitatea Pecica este așezată pe fosta albie a Mureșului, care sapă mereu spre Banat. Ea s-a format în decursul a câtorva sute de ani din șapte sătulețe sau cătune aflate în jurul localității.

Potrivit aceleiași surse, vatra comunei fiind în timpurile mai vechi la apus și în dealul viilor, precum și pe locurile ridicate din hotarul fostei Comune Rovine (Pecica maghiară), și Biserica veche a românilor ortodocși a existat în apropierea actualei Biserici Romano-Catolice, pe intravilanul fostei case

a familiei Bolyos, fiind locaș de închinare pentru românii și sârbii colonizați în Pecica, la finele secolului al XVII-lea, în 1695.

În curtea acestei Biserici, tot după o sursă orală, Pava Rustici, paraclisierul bisericii învăța pe copiii românilor și ai sârbilor, citirea și scrierea cirilică, socola și cântarea bisericească, strădanie pe care a continuat-o după plecarea acestuia în Rusia. Era atunci preot Ilie Popa.

După răscoala lui Pero Seghedinatș și mai ales după ce între anii 1753-1765 au fost colonizate în Pecica 420 de familii maghiare, așezate în locurile fertile ale fostei comune Rovine, românii și sârbii au fost siliți să se mute la răsăritul comunei, ca măsură de represiune. Vechea biserică a românilor și sârbilor a fost dărâmată pentru a face loc actualei biserici romano-catolice, ridicată în anul 1755.

Obștea românilor ortodocși și puținii sârbi care au rămas în comună după emigrarea numeroasă în Rusia și Banat a zidit, în anul 1774, o nouă biserică din cărămidă, pe locul unde se află și astăzi. În această biserică serveau la

Iconostasul Bisericii

Evangelierul Biericii Ortodoxe Române din Pecica, din 1877.

început 3 preoți români și unul sârb, slujind dumnezeieștile slujbe în două duminici consecutive în limba română, iar în a treia în limba sârbă. Printre credincioșii parohiei se aflau și câțiva macedo-români, numiți “greci”, dintre care unii s-au distins a fi binefăcători ai sfintei biserici.

În timpul luptei de emancipare a românilor, de ieșire de sub tutela bisericii sârbești, având în frunte pe primarul Dimitrie Ciorogariu, tatăl viitorului Episcop Roman Ciorogariu de Oradea, românii ortodocși din localitate au dobândit dreptul de a sluji în această biserică de 9 ori în limba română și numai o dată în limba sârbă, după ponderea numerică a credincioșilor.

După despărțirea ierarhică din 1872, credincioșii sârbi, primind cota de 6000 florini precum și sume importante de la Curtea imperială din Viena, și-au zidit actuala lor biserică.

La 1 decembrie 1863, răsturnându-se turnul bisericii în urma unui uragan, la 27 decembrie în același an, arzând interiorul bisericii și rămânând doar zidurile, obștea credincioșilor români a refăcut biserica în anul 1865, cu o turlă scundă, care a fost înlocuită în 1882 cu alta mai înaltă. Tot atunci i s-a ridicat bisericii și bolta de cărămidă.

În decursul anilor 1876-1877, s-a sculpat actualul iconostas de către sculptorul Ianici din Arad, iar în anii 1881-1882, acesta a fost aurit și împodobit cu icoane în ulei de către pictorul Costin din Arad, sculptura costând 1500

florini și pictura, 500 florini. Biserica astfel refăcută și împodobită a fost sfințită la 1 august 1882 de către episcopul Ioan Mețianu al Aradului.

Hramul bisericii:

Sfinții Trei Ierarhi

În decursul primului război mondial, în 1917, au fost coborâte din turla bisericii toate clopotele și preluate de armata imperială austro-ungară. În anul 1925 s-au reșezat actualele 4 clopote. Unul dăruit de credinciosul Iuliu Luțai, altul, cel mai mic, dăruit de fondul “Casei Culturii”, cel de al treilea s-a confecționat din sumele disponibile ale parohiei, iar cel mare, în greutate de 1200 kg, împreună cu scaunul de fier, s-a turnat din donațiile credincioșilor. De precizat că în anul 1920 a luat ființă Casa Culturală, proprietate a bisericii, al cărei președinte a fost preotul paroh Nicolae Ardelean, desfășurându-se aici o bogată activitate culturală și religioasă. Există

dovezi în acest sens în registrul de protocol al Casei de Cultură. Activitatea s-a desfășurat până în preajma anului 1942, când România intrase în război, clădirea fiind utilă pentru cazarea detașamentului de grăniceri. Ulterior, regimul comunist, prin Ministerul de Interne, a naționalizat clădirea la 10 aprilie 1948.

Biserica mare de astăzi, din cauza crăpăturilor produse de-a lungul bolții de cărămidă, cu toate că aceasta a fost consolidată în 1906 cu legături de fier, și din cauza exteriorului deteriorat, a fost renovată în mod radical între anii 1926-1931, sub conducerea arhitectului Conrad Richter din Timișoara. Cu acest prilej i s-au înălțat zidurile, s-au construit cele trei turla, cafasul sau balconul pentru cor, o nouă boltă de scânduri, acoperișul, nișele pentru străini și altarul, dându-i-se actuala înfățișare arhitectonică. Tot atunci interiorul bisericii a fost împodobit cu icoane pictate în ulei de către pictorul Ioan Bălean din Caransebeș, iar iconostasul vechi a fost aurit din nou de către maestrul Mihail Haubenreich din Arad. Construcția Locașului Sfânt s-a efectuat în paralel cu ridicarea clădirii Protopopiatului. Conducător la aceste lucrări a fost protopopul Ioan Popescu.

Sfințirea Sf. Locaș în starea actuală s-a făcut la 14 noiembrie 1931 de către P.S. Dr. Grigore Comșa, episcopul Aradului.

În 1965, crucile de pe cele trei turla, fiind deteriorate, au fost înlocuite cu altele din alamă aurită. Tot atunci s-a refăcut acoperișul de tablă de pe cele

trei turlle și cafasul din cărămidă a trebuit să fie înlocuit cu șine susținute pe două coloane din beton armat.

În anii 1971-1972 se întreprind lucrări de asanare, electrodreanare a igrasiei de la biserică după metoda ing. Dinu Moraru de la București.

În anul 1974 se întreprind lucrări de consolidare a boltei, în vederea pictării Sf. biserici.

În anii 1975-1976-1977, în perioada verilor, s-a pictat biserica în tehnica fresco de către pictorul prof. Victor Jurcă din Lugoj cu un colectiv numeros de pictori autorizați și studenți, după devizul inițial al pictorului rector Ieremia Profeta. În 1978 se reface draperia în tehnica "tempera". Ea este înlocuită, în anul 1987, de pictorii Alexandrina și Radu Jitariu, prin executare de frize ornamentale și includere de medalioane de Sfinți. Totodată ei au pictat baptisteriul, folosit acum pentru aprinderea lumânărilor pentru vii și răposați.

În anul 1979 s-a curățat și recondiționat iconostasul, prin echipa aceluiași profesor Victor Jurcă. În anul 1980 s-a vopsit tot mobilierul din biserică și în anul 1981 s-au confecționat lambriuri din lemn de stejar pentru a evita stricăciunile igrasiei la pictura bisericii, întrucât electrodreanajul nu s-a ridicat la înălțimea așteptărilor.

Între anii 1983 și 1986 se execută lucrări de reparație exterioară la împrejmuirea bisericii, casa parohială nr. 1, împrejmuirea casei parohiale și anexe, la biserică lucrând meșterul Ștefan Ordodi, iar la casa parohială, meșterul Teodor Mânzat, la jghiaburi meșterul Gheorghe Cociubă, iar ultimele lucrări înaintea sfințirii bisericii au fost repararea și lăcuirea ușilor la biserică, prin bunăvoința meșterului tâmplar Ioan Bala.

Este de menționat faptul că, la 30 iulie 1989, P. S. Episcop dr. Timotei Sevicu al Aradului, Ienopolei și Halmagiului a sfințit biserica.

Între anii 1903-1950 localitatea Pecica a fost sediu de Protopopiat pentru 15 Parohii: Parohia I Pecica, Parohia II Pecica, Parohia III Pecica, Parohia IV Pecica / Rovine (conform listei de însemnări de la pagina 44, din *Evanghelia* tipărită sub Episcop Andrei Baron de Șaguna, scoasă de sub tipar la Sibiu, în anul 1859), Parohia Felnac, Parohia Secusigiu, Parohia Munar, Parohia Turnu, Parohia Pereg, Parohia Semlac I și II, Parohia Șeitin I și II, Parohia Nădlac I și II. Primul conducător al Protopopiatului a fost preot Ioan Popescu.

Alăturat, în Anexa I, sunt numele preoților care au slujit în Parohia Pecica, cunoscuți cu numele, începând cu anul 1779, și notați în *Evanghelia* specificată mai sus, în paginile 43-44.

În *Evangheliarul* Episcopului Andrei Baron de Șaguna, la însemnările de la pagina 38, se amintește existența, începând cu anul 1834, a șapte școli confesionale pe cuprinsul comunei. Desigur că însemnările vorbesc și despre

averea bisericii, donațiunile și fundațiunile relizate în timp.

În anul 1974 statul român a rânduit trasarea șoselei naționale, pentru a îndrepta drumul prin cimitirul ortodox român "Ardeleni". În acel an au fost deshumați răposații și îngropați în incinta de astăzi a cimitirului. Casa de serviciu a îngrijitorului a fost demolată și construită în interiorul cimitirului.

În anul 1974-1982 s-a construit gardul din fața șoselei și gardul din plasă de sârmă cu stâlp de beton în jurul cimitirului.

În anul 1988 a fost revizuită casa de serviciu a îngrijitorului din cimitirul "Deheleni" și s-a realizat gardul din plasă de sârmă cu stâlpi de beton, pe o lungime de 1000 metri liniari.

În același an a fost demolată casa parohială nr. 2 din Pecica, cu nr. 1017, din ordinul regimului comunist, pentru construirea centrului civic format din blocuri. Prin această acțiune neanunțată de primarul Doina Firca, preotul Mihai Ineoan, care locuia în această clădire, a fost prejudiciat.

În schimb, Consiliul Parohial și Adunarea Parohială au hotărât cumpărarea din fonduri proprii a unei alte case din Pecica, cu nr. 1472/a, vecină cu biserica. Costul a fost de 280000 lei.

După descătușarea de regimul comunist, cu sprijinul primului primar ales în mod democratic, inginer Viorel Iobb, s-a construit Bisericuța (capelă) din cimitirul "Ardeleni", începând cu noiembrie 1993 (fundația, iar din august 1994 s-a efectuat lucrarea în sine, condusă de preotul paroh Ioan Roman. Continuarea lucrărilor a rămas pe seama noului paroh, Mihai Ineoan, care a contactat pe meșterul Emil Sass - întrucât frații Pop din zona Bistrița-Năsăud au

Capela, casa mortuară și crucea ridicate în 2007

părăsit lucrarea după decesul părintelui Ioan Roman.

În acel an 1994, Sfântul Locaș a fost executat în roșu după proiectul ingineriei Gina Ardelean, din Arad. Construcția are ca bază arhitectonică crucea dublă

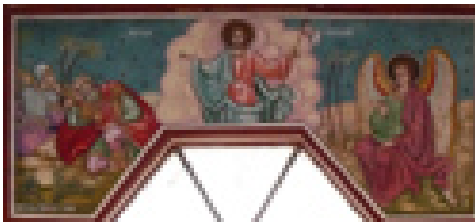
grecească, cu o cupolă centrală și o turlă pentru clopot. Inițial s-a dorit o capelă de înmormântări, ulterior parohul schimbându-i destinația, construind altar cu Sfântă Masă (Prestol), pentru a se oficia dumnezeiasca Liturghie. Menționăm că tencuielile interioare și exterioare s-au executat în anul 1995. Lucrarea în

sine a durat patru veri. În 1996, Nicolae Uivari, din Timișoara, a donat bani pentru confecționarea mobilierului, scaunelor și cafasului; obiecte executate de către meșterul Matei Colompar din Pecica. După ideile parohului s-a lucrat iconostasul, icoanele au fost lucrate de

pictorul Radu Jitaru din Arad, ramele fiind donate de Marcel Ciobănașu.

Pictura de pe pereți a fost săvârșită în frescă de către Gheorghe Popescu din Rădăuți, în noiembrie 1996. Materialul lemnos a fost donat de primarul Ioan Munăreanț împreună cu soția sa, Aurelia. Fiecare scenă picturală are scris la bază numele credinciosului donator. Acoperișul cu tablă de aluminiu a fost executat de meșterul Viorel Dumitrescu din Timișoara, jghiaburile și burlanele fiind lucrate de meșterul Petru Petcov, din Pecica.

Iconostasul capelei și pictura „Învierea Domnului”

Biseriцуța are o capacitate de 150 de persoane, înălțimea ei este de 13,50 metri. Edificiul a costat 58 de milioane lei. Biseriцуța poartă hramul „Învierea Domnului” și a fost târnosită (sfințită) de P. S. Episcop Dr. Timotei Sevciciu, înconjurat de un însemnat sobor de preoți, în 5 octombrie 1997. În acea duminică preotului Mihai Ineoan i s-a acordat distincția de Iconom Stavrofor

(purtător de cruce).

În urma trasării șoselei naționale prin cimitirul “Ardeleni” au rămas în exterior, pe o suprafață triunghiulară, 2000 metri pătrați, care până în 1996 nu au fost expropriați; terenul în cauză nefiind lucrat de nimeni.

Ca urmare a demersurilor făcute de episcopul I. Gheorghe Emandi și aprobate de Episcopia Aradului, terenul respectiv a fost dat la schimb pentru casa din Pecica, nr. 1461. Această casă a fost cumpărată în favoarea parohiei de familia Valter Killian și Livia, patronii benzinăriei Atol, cu 48 de milioane. Apoi a fost intabulată, adăugându-se o sultă de 35 de milioane.

După 1990 numeroși veterani de război s-au plâns parohilor că nu au un loc de închinare pentru camarazii lor căzuți pe câmpurile de luptă. De

abia în anul 1999, cu ajutorul donatorilor, s-a construit Monumentul Eroilor, încrustându-se pe plăcile de marmură numele eroilor căzuți în cele două războaie mondiale și chiar a donatorilor - constructor meșter Iosif Szekerczés. Monumentul a fost sfințit în 8 noiembrie 1999 de către Consilierii Sfintei Episcopii, Preot Vasile Pop și Preot Traian Micoroi și un mare sobor de preoți.

La sărbătoarea Floriilor din anul 2000 s-a sfințit toaca de lemn cu un etaj; donatori: primar Ioan Munăreanț și inginer Gheorghe Tomoioagă.

În curtea bisericii mari s-a zidit sculptura lui Mihai Păcurar, care reprezintă monumentul închinat Episcopului Roman Ciorogariu (Academician corespondent), născut în Pecica în 1852 și Episcop al Oradiei între anii 1917-1936, când a trecut la Domnul. A fost unul dintre promotorii Unirii din 1918, a scris cartea *Zile*

trăite - amintiri din acea perioadă grea.

Ponderea actuală a ortodocșilor în orașul de astăzi este de 58 la sută, adică peste 6400 suflete. Romano-catolicii sunt 36 la sută, circa 4000 suflete. Diferența de șase sutimi cuprinde pe ortodocșii sârbi, penticostalii, divizați în două clădiri, baptiștii, uniții și adventiștii.

După 1990 din parohiile noastre au absolvit Academia Teologică din Arad, 4 fete și un teolog seminarist. Edificiul școlar "Dragoș", fostă parohie naționalizată în anul 1971, a fost retrocedat în 27 august 2004. După Legea 274/2005 urmează a fi retrocedată Casa Culturală, naționalizată în anul 1948 - conform actelor de la Arhivele Naționale, cu sediul în Arad.

E necesar să amintim că Biserica Ortodoxă Română a avut în proprietate 4 sedii parohiale, cu 4 preoți parohi, cu un total de 186 ha terenuri arabile. După Legea funciară 18/1991 s-au retrocedat 10 ha, iar prin Legea Lupu 1/2000 s-a reușit câștigarea procesului privind un amplasament de pășune în Sionda, de 18 ha 40 arii.

După unirea Transilvaniei cu patria mamă, în localitatea Pecica funcționau patru coruri conduse de: învățătorii Gheorghe Laita, Nicolae Duma, Ilie Popian și cântărețul Dinu Barbu, din parohia Pecica-Rovine. Odată cu venirea regimului de tristă amintire, nu s-au mai realizat cântări religioase.

După o pauză de 10 ani, adică din anul 1958, diaconul Catedralei din

Arad, Nicolae Șerb, a instruit corul cu numele de “Sfântul Gheorghe”. Din anul 1960 corul, condus de profesorul de muzică din Arad, Ioan Lușța, a obținut rezultate remarcabile.

Din anul 1990 funcționează corul de copii (Unison). Dirijori: Marta-Maria Balázs și Alexandru Martin (și cântăreț angajat).

Prin bunăvoința dirijorului Cristian Giurgiu s-a constituit un cor mixt, purtând numele Episcopului “Roman Ciorogariu”, care este format din 30 de persoane, majoritatea intelectuali. Execuțiile corale sunt după știmate sau note muzicale. După o muncă de 6 luni, cu repetiții de două, trei ori pe săptămână, au cântat prima Sfântă Liturghie în 17 august 2003. O contribuție la tenor a fost cea a preotului paroh Mihai Ineoan.

Educația religioasă a fost predată în școală după 1990 de preoții: Ioan Roman, Mihai Ineoan, Mircea Popa, precum și de titularii de drept: Marta-Maria Balázs, ulterior căsătorită Ungureanu, și Ioan Gavril Popa din Arad.

Între anii 1995 - 2005, preoții au inițiat excursii de cinci sau șase zile cu enoriașii pentru a cunoaște patrimoniul național tradițional, vizitând aproape fiecare colț de țară, îndeosebi Sfintele Mănăstiri.

Implicările noastre sunt sub semnul călătoriei, pentru a-l căuta pe Iisus Hristos, care veghează din ceruri pe cei ce-I sunt devotați în credință.

Fie ca Domnul să ne primească la intrare în patria cerească cu slovele “*Vino bună slugă și credincioasă că peste puțini ai fost pusă și peste multe te voi pune, întră întru bucuria Domnului și Dumnezeului tău*”. Amin.

Inițiatorii acestor pagini au fost: până la 1968 preot paroh Nicolae Ardelean, până în 1981 preot paroh Iconom Stavrofor Ioan Roman și până în 30 noiembrie 2005 preot paroh Iconom Stavrofor Mihai Ineoan.

Anexă - lista preoților ortodocși între anii 1779 - 2007.

Preot	a început a servi la
Gregoriu Popovicia	5 ianuarie 1779
Dimitrie Ioanoviciu	27 ianuarie 1779
Mihailu Prodanoviciu	8 martie 1779
Petru Trifonov (iciu)	17 martie 1779
Mihailu Maxiciu (Maximoviciu)	19 aprilie 1779
Dimitrie Crăciunu (Oviciu)	23 martie 1784
Gregoriu Crăciunu	12 aprilie 1784
Ioanu Petroviciu	13 aprilie 1784
Ioanu Todoraviciu	8 februarie 1786
Ioanu Popoviciu	1 martie 1786
Georgiu Crăciun	21 octombrie 1807
Vasile Crăciunu	20 ianuarie 1807

Preot	a început a servi la
Marcu Petroviciu	20 ianuarie 1807
Georgiu Prodanoviciu	11 septembrie 1810
Maxim Caracioni	25 septembrie 1820
Emanoilu Petroviciu	23. IX. 1827 – 27 septembrie 1820
Iosifu Petroviciu	25 iunie 1825
Arsenie Stoicoviciu	13 ianuarie 1829
Vasiliu de Boitoru	8 noiembrie 1836
Georgiu Bila	19 februarie 1850
Vasiliu Prodanoviciu	4 febr. 1851 - 1879
Simeonu Andronu	28 septembrie 1852
Leontie Gerga	25 ianuarie 1851
Mihailu Lelea	23 mai 1854 în Agrișu
Niceforu Atanatzkovic	30 oct. 1855 – 25 ian. 1881
Vasiliu Caracioni (Vaia)	12 nov. 1856 – 12 ian. 1868
Terentiu Dimitrescu	1 dec. 1869 – 3 iunie 1879
Ioanu Moldovanu	15 aprilie 1871 - 6 apr. 1873
Atanasiu Stanescu	4 nov. 1872 administrator interior
Ștefanu Tamașdanu	8 apr. 1879 – 10 aug. 1910
Demetriu Ganea	1 iulie 1879 de la Semlac
Demetriu Popa (Par. I)	10 febr. 1880 – 21 febr. 1889
Ioanu Evuțianu (Par. II)	1 mai 1888 – 22 apr. 1900
Dr. Demetriu Barbu (Par. III)	6 dec. 1889 în 15 nov. 1912 s-a promovat de protopop al Chișineului
Sava Tămășdan (Par.I)	18 martie 1901 – 10 oct. 1925
Ioan Popescu (Par. II - protopop Pecica)	20 mai (2 iunie) 1912 – 1 oct. 1949, răposat la 20 mai 1966
Dr. Ioan Felea (Par. III)	16/19 oct. 1913 – 1928 și 1944 în Buc.
Dimitrie Morariu (Par. I)	17 iulie 1927 – 1 oct. 1964
Nicolae Ardelean (Par. III)	30 sept. 1928 – 30 sept. 1968
Mircea Emandi (preot ajutor)	1 oct. 1947 – 1949
Teodor Șiclovan	1 sept. 1938 Rovine și Pecica 1 oct. 1949 – 31 martie 1973
Tudor Demian	1 oct. 1964 – 1 oct. 1974
Iuga Horațiu	1 nov. 1973 – 30 iunie 1978
Eugen Popovici	1 nov. 1974 – 28 febr. 1976
Ioan Roman	1 apr. 1976 – 10 sept. 1994
Vălean Andrișescu	1 iulie 1978 – 1 martie. 1981
Mihai Ineoan	8 martie 1981 până în prezent
Mircea Popa.	1 ianuarie 1995 până în prezent